

de andere kant

Dag!

D

Karin Spaink is publiciste
beeld: Keke Keukelaar

De laatste maanden dacht ik het vaker: wordt het niet tijd hier weg te gaan? Ik raak door mijn stof heen. Dat is een goed ding. De behandelingen zijn voorbij, ik heb mijn hoofd teruggevonden, ik werk als vanouds. En ook al gaat kanker nooit helemaal weg – drie maanden geleden kneep ik 'm plotseling nog flink wegens een hevige, onverklaarbare pijn in mijn leverstreek, zodat er uitzaaingen aan mijn horizon opdoemden en ik de balans van mijn leven al aan het opmaken was – in de praktijk ben ik inmiddels godlof patiënt af.

Het gaat me goed. Dat betekent dat de vertegenwoordigers van uw professie naar de achtergrond van mijn leven zijn verschoven en mijn verhalen opdrogen. Beter gezegd: de kanker is zelf een verhaal geworden, afgerond en veilig opgeborgen in het verleden. Mijn huidige realiteit ziet er gelukkig anders uit. Zonder ziekenhuisbezoeken, zonder afsprakenkaarten, zonder pillen en infusen. Met plannen, met werk, met vooruitzichten. En met een

borst minder, *but who cares*.

In de tweeëndertig stukken hier, verspreid over ruim 2,5 jaar, heb ik u achter de schermen van een patiënt willen laten meekijken. Wat denken we als we de spreekkamer uit zijn, hoe pakken al die behandelingen uit, wat doen ze met ons dagelijks leven, welke zorgen vertel-

len we u wel en welke niet? Welk effect heeft de maatschappelijke houding jegens ziekte en jegens kankerpreventie op individuele patiënten? Welk effect heeft uw houding?

Inmiddels zijn die stukjes gebundeld in *Het borstkankerlegioen* en kunt u ze op uw gemak nalezen. Een paar inzichten wil ik hier graag nog samenvatten. Al was het maar om ze u nog eens op het hart te drukken.

Een arts die in eerste instantie alle tijd voor een patiënt neemt, wint later tijd: zo'n arts heeft namelijk het vertrouwen van de patiënt veroverd. Valse grappen mogen best, tenminste, bij sommige patiënten. Ik fleurde er enorm van op en nam mijn oncoloog daardoor serieuzer als hij serieus werd. En vergeet nooit dat verpleegkundigen altijd net iets meer van ons zien. Zij zijn immers degenen die prikken, meten, wegen en vragen of we lekker liggen. Er zit meer ruimte in hun contact met ons

en dan vertel je makkelijker. Luister dus niet alleen naar ons, maar ook naar uw verpleegkundigen. Behandel uw patiënten als waren ze uw zus, nicht, buurvrouw of collega. Heus, we zijn dichterbij dan u denkt, sterker: u kunt zelf ook patiënt worden.

De liefste reacties op mijn columns kwamen van huisartsen die zelf borstkankerpatiënt werden. Die snapten ineens alles.

Lees ook eens op internetfora. Daar kunt u zien hoe we in het wild zijn: sterker, grappiger, verdrietiger, inventiever en veelzijdiger dan u ons in de spreekkamer ziet.

Als laatste: ik was een patiënt, niet dé patiënt. Andere patiënten hebben andere gebruiksaanwijzingen. Kijk. Luister. Let op. Vraag. Leer niet alleen ziekten kennen, maar ook de mensen die ze hebben.

Dank voor het lezen, en vooral: dank aan mijn oncoloog, aan mijn poli, aan mijn verpleegkundigen, aan mijn ziekenhuis. Zonder hun behandelingen was ik er nu niet meer geweest. Het is tijd voor een andere patiënt. Ik zal haar stukken met interesse lezen: hoe doet zij dat nu, ziek zijn, en hoe springt zij met al die zorg en zorgen om? Tegelijkertijd is dit een plek die je geen ander toewenst. Ik hoop van harte dat het haar na verloop van tijd even goed gaat als mij nu, en dat u van haar stukjes veel opsteekt. Dan is al die ellende namelijk nog ergens goed voor.

Dit was de laatste column van Karin Spaink. Haar opvolger is jeugdarts Marianne Brackel, bij wie in maart 2008 de ziekte van Wegener werd geconstateerd. Haar eerste bijdrage verschijnt januari 2009.